

— Дай да видимъ, много ли зелки сж паднали отъ ножа на Любобратича, казахъ други негърпеливо.

— Азъ ви казвамъ съ хиляди бе. Сѣдни тукъ, Николчо! И бай Мичо му стори мѣсто до себе си.

Николай Нетковичъ разгъна вѣстника.

— За Херцеговското вѣстание чети най-напрѣдъ, заповѣда бай Мичу.

Нетковичъ зачете срѣдъ тържественна тишина. Всички напрѣгнахъ уши, но приятната новина за побѣдата, явена отъ „Клио“ не се потвърдѣваше. Напротивъ, извѣстията отъ бойното поле бѣхъ лоши: не само Подгорица не бѣше зета, но и послѣдната чета на Любобратича бѣше разбита въ пухъ и прахъ и той самъ бѣше забѣгналъ въ Австрия.

Носоветъ на всички увиснахъ. Голѣмо разочарование и скърбъ се прочете по всичкитѣ лица. Самъ Нетковичъ биде растроенъ и гласътъ му прѣсипна и ослабна.

Мичу Бейзадето, облѣнъ отъ внезапенъ потъ, поблѣднѣлъ и растреперанъ отъ ядъ, извика:

— Лъжи, лъжи и лъжи! Тъ на кърливия ми фесъ да расправятъ бабини деветини! Любобратичъ ги е билъ та ги е поразилъ!... Вий не вѣрвайте ни една дума отъ тоя вѣстникъ!

— Но, бай Мичо, заблѣжи Нетковичъ, тия телеграмми сж взети отъ разни европейски вѣстници. Ще да има нѣщо истина.

— Лъжи, лъжи, турски лъжи, ковани въ Цариградъ! ти намѣри „Клио“ да четешъ.

— И азъ не вѣрвамъ, каза Хаджи Смионъ, вѣстникаритѣ лъжжтъ, като цигани. Азъ въ Молдовата помнж, имаше единъ вѣстникъ, каквото кажеше — сѣ лъжа.

— Ойдурмасиони.

— А бе, азъ на ли ви казвамъ? турскитѣ извѣстия наопаки трѣбва да ги разбирашъ: ако пишжтъ, че сж паднали сто Херцеговци, наздраво знай, че сж сто зелени, па, ако кажеше хидядо, не ще да сгрѣшишъ. .